

Mål C-555/23**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande i enlighet med artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivandet:**

4 september 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Symvoulio tis Epikrateias (Grekland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

2 augusti 2023

Klagande:

Makeleio EPE

Motpart:

Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Saken i det nationella målet

Överklagande av beslut nr 140/2021 av Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (Nationella radio- och tv-rådet; nedan kallat ESR), varigenom klagandebolaget ålades en administrativ sanktion till ett belopp av 30 000 euro för sändande av olämpligt och undermåligt audiovisuellt innehåll och till ett belopp av 30 000 euro för åsidosättande av skyldigheten att respektera människors värdighet och person, samt i förekommande fall andra åtgärder eller underlåtenheter från förvaltningens sida.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF angående tolkningen av bestämmelserna i direktiv 2010/13 om audiovisuella medietjänster, i dess lydelse enligt direktiv 2018/1808, jämförda med artiklarna 1, 20, 21 och 49 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

1. Omfattar syftena med, och således tillämpningsområdet för, direktiv (EU) 2010/, i dess lydelse enligt direktiv (EU) 2018/1808, a) säkerställande av respekt för och skydd av människors värdighet och värde och b) förhindrande av att leverantörer av tv-tjänster sänder olämpligt och undermåligt innehåll och i synnerhet innehåll av det slag som klagandebolaget i det aktuella fallet har sänt?

2. Om tillämpningsområdet för direktiv 2010/13 omfattar a) skyldigheten att respektera och skydda människors värdighet och värde och/eller b) förbudet mot sändning av olämpligt och undermåligt innehåll och i synnerhet innehåll av nu aktuellt slag, är en nationell bestämmelse enligt vilken dessa skyldigheter åläggs samtliga leverantörer av tv-tjänster utom sådana som sänder tv-innehåll enbart via internet förenlig med artikel 4.1 i direktivet, jämförd med den likabehandlingsprincip som har stadfästs i artiklarna 20 och 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna?

3. Om fråga 1 och fråga 2 besvaras jakande, ska den nationella tillsynsmyndigheten, i syfte att garantera direktivets ändamålsenliga verkan, tillämpa de regler i nationell rätt genom vilka de ovannämnda skyldigheterna åläggs utan att därvid göra åtskillnad mellan leverantörer av tv-tjänster, trots att skyldigheterna och de därtill knutna sanktionerna i nationell rätt föreskrivs för samtliga leverantörer av tv-tjänster utom för dem som sänder innehåll enbart via internet, eller strider det mot principen *nullum crimen, nulla poena sine lege*, vilken har stadfästs i artikel 49.1 första meningen i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, och mot rättssäkerhetsprincipen att med stöd av en extensiv tolkning eller analog tillämpning av de nationella regler som rör övriga tv-tjänster ålägga administrativa sanktioner för åsidosättande av nämnda skyldigheter i samband med tv-sändning via internet?

4. Om fråga 1 besvaras nekande och tillämpningsområdet för direktiv 2010/13, i den mening som avses i artikel 4.1, inte ska anses omfatta a) skyldigheten att respektera och skydda människors värdighet och värde och/eller b) förbudet mot sändning av olämpligt och undermåligt innehåll (i synnerhet innehåll av nu aktuellt slag), och lagstiftningen i en medlemsstat ålägger leverantörer av tv-tjänster som överförs via markbundna eller satellitbaserade sändningsnät eller via bredband, men däremot inte leverantörer av tv-tjänster via internet, sådana skyldigheter vid äventyr av administrativa sanktioner, ska artikel 2.1 i direktiv 2010/13, i dess lydelse enligt direktiv 2018/1808, tolkas på så sätt att den behöriga nationella myndigheten är skyldig att på grundval av likabehandlingsprincipen överväga möjligheten att ålägga administrativa sanktioner för åsidosättande av de regler där skyldigheterna föreskrivs även såvitt avser tv-sändningar via internet?

5. Om fråga 4 besvaras jakande, är den skyldighet som åvilar den nationella tillsynsmyndigheten i enlighet med vad som anförts ovan och en tolkning av nationell rätt som överensstämmer med unionsrätten, i synnerhet med de ovannämnda bestämmelserna i direktivet, nämligen skyldigheten att utan

åtskillnad tillämpa de regler i nationell rätt där de aktuella skyldigheterna föreskrivs på samtliga tv-tjänster, oberoende av sändningsmetod, förenlig med principen nullum crimen, nulla poena sine lege och med rättssäkerhetsprincipen, med hänsyn till att dessa skyldigheter, vilka i nationell rätt föreskrivs för samtliga övriga leverantörer av tv-tjänster, inte är tillämpliga på tv via internet?

Anförda unionsbestämmelser

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan): artiklarna 1, 20, 21 och 49.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster) (EUT L 95, 2010, s. 1) i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2018/1808/EU av den 14 november 2018 om ändring av direktiv 2010/13 mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden (EUT L 303, 2018, s. 69): skälen 10, 16, 34 och 102–104 samt artiklarna 1, 2, 4, 6, 28 och 30.

Anförda nationella bestämmelser

Greklands konstitution: artiklarna 14 (om yttrandefrihet och i synnerhet skydd av tryckfriheten) och 15 (varigenom tv undantas från bestämmelserna till skydd för pressen och underställs direkt statlig kontroll).

Lag nr 4779/2021 om införlivande med den nationella rättsordningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2010/13 av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2018/1808 (EU) av den 14 november 2018 samt av andra bestämmelser inom befogenhetsområdet för generalsekreteraren för kommunikation och information (FEK A' 27/20.2.2021): artiklarna 2.1 (definitioner), 8 (införlivande av artikel 6 i direktiv 2010/13), 33 (som ger ESR befogenhet att utöva tillsyn över tillämpningen av lagregler och ålägga sanktioner) och 36.1 (om de sanktioner som ESR ska ålägga vid åsidosättande av bland annat artikel 8 i lagen).

Lag nr 2328/1995 om fastställande av den rättsliga ställningen för privat tv och lokalradio, om reglering av radio- och tv-marknaden och om fastställande av andra bestämmelser (FEK A' 159/3-8-1995): artiklarna 1, 3 och 4.

Lag nr 4173/2013 om [bolaget] Greklands nya radio, internet och tv (FEK A' 169/26-07-2013): artikel 3.

Presidentdekret nr 77/2003 om etiska regler för nyhetsprogram och andra journalistiska och politiska sändningar (FEK A' 75/28-3-2003): artiklarna 1, 2, 4 och 9.

Lag nr 2863/2000 om föreskrifter för Nationella radio- och tv-rådet och för andra myndigheter och organ på området för radio- och tv-tjänster (FEK A' 262/29-11-2000): artikel 4.1.

Lag nr 2644/1998 om tillhandahållande av radio- och tv-tjänster mot betalning samt därtill hörande bestämmelser (FEK A' 233/13.10.1998): artiklarna 1, 10 och 12.

Lag nr 3592/2007 om reglering av fusionering och licensiering av företag i mediesektorn samt andra bestämmelser (FEK A' 161/19-7-2007), artiklarna 1, 11 och 13.5.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Klagandebolaget, Makeleio EPE (nedan kallat Makeleio eller bolaget) är inte ett traditionellt tv-programföretag. Den 29 juni 2021 sände bolaget ett informations- och underhållningsprogram på sin egen webbplats genom direktuppspelning (live streaming). Under sändningen av programmet rapporterade journalisten en nyhet om att företrädare för HBTQ-kretsar hade besökt premiärministerns kontor. Därvid visade journalisten prov på ett språkbruk som var uppenbart nedsättande, anstötligt och kränkande. Han gjorde ironiska kommentarer om de berörda personernas sexuella läggning och uppmanade indirekt till verbal och fysisk aggression mot dem. Slutligen hänvisade han vid upprepade tillfällen tydligt till uttryckligen nämnda politikerns sexuella läggning.
- 2 Ärendet hänsköts till ESR med stöd bland annat av bestämmelserna i direktiv 2010/13 i dess lydelse enligt direktiv 2018/1808 och bestämmelserna i lag nr 4779/2021, varigenom de direktiven har införlivats med den grekiska rättsordningen. ESR konstaterade först att det rörde sig om ett fall av tillhandahållande av en audiovisuell tjänst i den mening som avses i direktiv 2010/13 och lag nr 4779/2021. Därefter fann ESR att skyldigheten att respektera människors värdighet och person liksom förbudet mot sändning av olämpligt och undermåligt innehåll, vilka båda föreskrivs i bestämmelser i nationell rätt, skulle tillämpas på ”allt audiovisuellt material som ställs till allmänhetens förfogande via fritt tillgängliga webbplatser och som på dem som tittar på det kan få en inverkan analog med den som förorsakas av sändning av liknande material utförd av traditionella innehållsleverantörer” och alltså skulle tillämpas även på tv-sändningar via internet trots att dessa inte uttryckligen åsyftas i de tillämpliga nationella bestämmelserna. ESR konstaterade också att det under den aktuella sändningen vid upprepade tillfällen hade hänvisats på ett uppenbart nedsättande och anstötligt sätt till en specifik befolkningsgrupp på grundval av dess medlemmars sexuella läggning samt uppmuntrats till förödmjukelse och social

stigmatisering av dessa. Med anledning av detta slog ESR fast att Makeleio hade åsidosatt antingen sina skyldigheter enligt artikel 8 i lag nr 4779/2021, genom vilken artikel 6.1 i direktiv 2010/13 har införlivats med den grekiska rättsordningen, eller sina skyldigheter enligt artikel 1.1 i lag nr 2328/1995 och enligt artiklarna 2.1, 4 och 9.2 i presidentdekret nr 77/2003, där det föreskrivs att människors värdighet och person ska respekteras och att det är förbjudet att sända olämpligt och undermåligt innehåll såsom det som sändes i det aktuella fallet. Mot bakgrund av det ovan anförda ålade ESR genom det överklagade beslutet Makeleio en administrativ sanktion till ett belopp av 30 000 euro för var och en av de båda överträdelserna, det vill säga för det första åsidosättandet av förbudet enligt artikel 8 i lag nr 4779/2021 mot uppmaning till våld eller hat mot personer på grund av deras sexuella läggning och för det andra åsidosättandet av dels skyldigheten att respektera människors värdighet, dels förbudet mot att sända olämpligt och undermåligt audiovisuellt innehåll, vilka föreskrivs i de aktuella rent nationella bestämmelserna.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 3 Genom lag nr 4779/2021 införlivades direktiv 2010/13, i dess lydelse enligt direktiv (EU) 2018/1808 (nedan kallat direktivet), med den grekiska rättsordningen. Av artikel 33.1 i lag nr 4779/2021 framgår att ESR har befogenhet att ålägga sanktioner för överträdelser av den lagen. ESR är en oberoende tillsynsmyndighet. De sanktioner som ESR har rätt att ålägga föreskrivs i artikel 36.1 i samma lag, där det hänvisas till nationell lagstiftning i vilken det fastställs specifika sanktioner för överträdelse av rent nationell lagstiftning rörande radio och tv.
- 4 Samtidigt är de bestämmelser i nationella lagar som är äldre än de ovannämnda direktiven fortfarande i kraft i den inhemska rättsordningen. Dessa äldre lagar innehåller tvingande autonoma regler om skyldigheter och förbud när det gäller innehållet i radio- och tv-tjänster, och de ger ESR befogenhet att ålägga därtill knutna sanktioner. Genom en av dessa regler fastställs skyldigheten att respektera människors värde och värdighet, och genom en annan av dem föreskrivs ett direkt förbud mot sändning av olämpligt och undermåligt innehåll. Det finns också därtill knutna regler där det allmänna förbudet mot att sända olämpligt och undermåligt innehåll specificeras. Slutligen innehåller de ovannämnda nationella lagarna bestämmelser som närmare anger vilken typ av sanktioner som ESR kan påföra och metoden för fastställande av dessa.
- 5 Av de relevanta bestämmelserna i dessa lagar sammantagna framgår emellertid att de ovannämnda skyldigheterna gäller för tv-tjänster som sänds av programföretag med hjälp av radiovågor, markbundet (analogt eller digitalt) eller via satellit, men att nämnda skyldigheter däremot inte föreskrivs för tv-tjänster som sänds via internet av icke-traditionella programföretag. Härvidlag kan det noteras att tillämpningen av lagstiftningen om radio och tv, i vilken de ovannämnda omtvistade skyldigheterna också föreskrivs, visserligen genom lag nr 3592/2007

har utvidgats till att även gälla radio- och tv-tjänster som tillhandahålls via bredbandsnätverk, men att det likafullt görs åtskillnad, särskilt i enlighet med artikel 15.2 i lag nr 3592/2007, mellan tv via internet och övriga tv-tjänster som tillhandahålls via bredband, och tv via internet omfattas av ett uttryckligt undantag från den lagens tillämpningsområde. Vidare ger en tolkning av artikel 3.1 a i lag nr 2328/1995 jämförd med artikel 3.1, 3.2 och 3.3 i lag nr 4173/2013 vid handen att de ovannämnda skyldigheterna är tillämpliga även på audiovisuellt innehåll på webbplatser tillhörande tv-programföretag som också sänder sina egna program med hjälp av radiovågor (nedan kallade traditionella tv-programföretag). De aktörer som tillhandahåller tv-tjänster via internet och som inte är traditionella tv-programföretag omfattas däremot inte av radio- och tv-lagstiftningens bestämmelser om skyldigheten att respektera människors värdighet och värde och enligt vilka det är förbjudet att sända olämpligt och undermåligt innehåll. Således kan den nationella regleringsmyndigheten inte genom extensiv tolkning eller analog tillämpning av bestämmelserna i nationell rätt ålägga sådana aktörer sanktioner för åsidosättande av den skyldigheten eller det förbudet.

- 6 Såvitt avser tolkning av nationell rätt anser emellertid en minoritet av domarna i den hänskjutande domstolen att den nationella tillsynsmyndigheten har rätt att ålägga sanktioner i samband med att en aktör som uteslutande sänder via internet tillhandahåller tv-tjänster via internet, under förutsättning att aktören befinns ha åsidosatt skyldigheter som härrör från artikel 15.2 i konstitutionen och som sedermera har specificerats i nationell lagstiftning.
- 7 I alla händelser anser majoriteten av domarna i den hänskjutande domstolen att det av de nationella bestämmelsernas lydelse inte klart och tydligt framgår att de skyldigheter som föreskrivs i dessa bestämmelser och de därtill knutna sanktionerna är tillämpliga även på tv-tjänster som tillhandahålls via internet av ett icke-traditionellt tv-programföretag. Därför vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida en nationell lagstiftning enligt vilken en skyldighet att respektera och skydda människors värdighet och värde och ett förbud mot att sända olämpligt och undermåligt innehåll är tillämpliga på samtliga leverantörer av tv-tjänster utom sådana som sänder tv-innehåll via internet och inte är traditionella tv-programföretag är förenlig med unionsrätten på området tillhandahållande av tv-tjänster.
- 8 Av bestämmelserna och skälen i direktiv 2010/13 i dess lydelse enligt direktiv 2018/1808 framgår tydligt att syftet med det direktivet är att det i ett medielandskap med stark konkurrens ska tillämpas samma regler för aktörer som riktar sig till samma publik (dom av den 21 oktober 2015, New Media Online GmbH, C-347/14, EU:C:2015:709, punkt 22). För förverkligandet av det syftet har det i direktivet valts två olika metoder. Å ena sidan har det antagits vissa grundläggande regler om innehåll (samordnade regler), och medlemsstaterna ska se till att dessa regler tillämpas enhetligt för samtliga leverantörer av audiovisuella tjänster som faller inom deras respektive jurisdiktion. Å andra sidan ska medlemsstaterna anta regler för organisationen av sin respektive inhemska marknad för audiovisuella medietjänster och därvid garantera iakttagandet av de

grundläggande unionsrättsliga principer som ska tillämpas på dessa marknader. I samband med tolkning av föregångaren till direktiv 2010/13, nämligen direktiv 89/552, har EU-domstolen vidare slagit fast att ”det i direktivet inte genomförs någon fullständig harmonisering av de områden som omfattas av direktivet, utan att det i detta föreskrivs minimiregler för sändningar som härrör från och är avsedda för mottagning inom unionen” (dom av den 22 september 2011, Mesopotamia Broadcast och RojTV, C-244/10 och C-245/10, EU:C:2011:607, punkt 34). De aktuella skyldigheterna (skyldigheten att respektera människors värde och värdighet och skyldigheten att inte sända olämpligt och undermåligt innehåll) ingår inte bland de samordnade reglerna i direktiv 2010/13 och föreskrivs inte heller uttryckligen i de regler som den grekiska lagstiftaren har antagit i samband med införlivandet. I det nationella målet ålade ESR emellertid två separata sanktioner med anledning av tv-innehåll som hade sänts via internet av ett icke-traditionellt tv-programföretag, varvid detta innehåll inte endast inbegrep uppmaningar till våld eller hat mot personer på grund av deras sexuella läggning, något som strider mot artikel 6 i direktivet, utan också innebar en kränkning av människors värdighet, något som strider mot rent nationella radio- och tv-rättsliga regler som föreskriver en skyldighet att respektera människors värdighet och att avhålla sig från att sända olämpligt och undermåligt innehåll. Således är det av grundläggande betydelse att slå fast huruvida syftet att garantera respekten för människors värdighet och värde och syftet att förbjuda sändning av olämpligt och undermåligt innehåll ingår bland direktivets syften.

- 9 Samtliga domare i den hänskjutande domstolen anser att den frågan ska besvaras jakande, eftersom det av bestämmelserna i direktiv 2010/13 sammantagna och tolkade mot bakgrund av artikel 1 i stadgan – där människans värdighet har stadfästs som en grundläggande princip inom unionsrätten och som en grundläggande rättighet – framgår att avsikten bakom att det genom direktivet har samordnats en uppsättning grundläggande regler rörande innehållet i tv-sändningar, vilka ska tillämpas utan åtskillnad på samtliga tv-sändningar oavsett sändningsmetod, är att garantera en viss miniminivå i fråga om respekt för människors värdighet och värde och en viss miniminivå i fråga om innehållets kvalitet samt att detta åtminstone innefattar att personer som nämns i sändningar ska åtnjuta skydd för sitt rykte och sitt goda namn (se artikel 28 i direktivet). Trots att direktivet inte slår fast någon enhetlig form för de båda aktuella skyldigheterna, måste dessa därför anses ingå bland direktivets syften och således i dess tillämpningsområde. Att så är fallet följer för övrigt också av lydelsen av och andan i vissa av direktivets bestämmelser, oberoende av huruvida innehållet i en audiovisuell tjänst är att hänföra till de samordnade områdena (artiklarna 28 och 30.2 i direktiv 2010/13). Det är emellertid inte ställt utom allt tvivel att direktivet ska tolkas på detta sätt, vilket är skälet till att den hänskjutande domstolen har funnit det påkallat att ställa sin första fråga.
- 10 En medlemsstat som med stöd av artikel 4.1 i direktiv 2010/13 väljer att införa striktare eller mer detaljerade bestämmelser för leverantörer av audiovisuella tjänster än vad som föreskrivs i direktivet måste iaktta likabehandlingsprincipen, som är en allmän unionsrättslig princip och har stadfästs i artiklarna 20 och 21 i

stadgan. Dess innebörd är att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se dom av den 18 juli 2013, Sky Italia Srl, C-234/12, EU:C:2013:496, och, såvitt avser likabehandlingsprincipen, dom av den 14 september 2010, Akzo Nobel Chemicals och Akcros Chemicals Ltd, C-550/07 P, EU:C:2010:512, punkterna 54 och 55 samt där angiven rättspraxis). Om de aktuella skyldigheterna ska anses ingå i tillämpningsområdet för direktivet, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida artikel 4.1 i direktivet jämförd med likabehandlingsprincipen ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken de ovan nämnda skyldigheterna och de därtill hörande sanktionerna åläggs samtliga leverantörer av tv-tjänster utom sådana som sänder sina program enbart via internet. Detta är bakgrunden till den andra frågan.

- 11 Om de båda första frågorna besvaras jakande, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i vad den nationella tillsynsmyndigheten ska göra. På grundval av principen om ändamålsenlig verkan och i syfte att få till stånd överensstämmelse med direktivets syfte – det vill säga att förhindra sändning av tv-innehåll som kränker människors värdighet och håller alltför låg kvalitet – borde den nationella tillsynsmyndigheten i princip, genom att göra en unionsrättskonform tolkning av den nationella rätten och utan att fästa något avseende vid sändningsmetoden, utan åtskillnad tillämpa de skyldigheter som föreskrivs i den rent nationella rätten på samtliga programföretag som sänder tv-innehåll och likaledes utan åtskillnad överväga att ålägga de därtill knutna sanktionerna. I artikel 49.1 första meningen i stadgan har emellertid principen *nullum crimen nulla poena sine lege* stadfäst. EU-domstolen har funnit att den bestämmelsen är tillämplig även såvitt avser administrativa sanktioner (dom av den 24 mars 2021, Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze, C-870/19 och C-871/19, EU:C:2021:233, punkt 49) och har slagit fast att en sanktion, även en icke-straffrättslig sådan, kan åläggas endast med stöd av ett tydligt och entydigt lagrum. Vidare kräver rättssäkerhetsprincipen – som enligt fast rättspraxis ingår i unionsrättsordningen och som medlemsstaterna måste iaktta när de utövar sina befogenheter enligt direktivet – att lagstiftningen är tydlig och precis och att dess tillämpning är förutsebar för dem som omfattas av den. Det är särskilt viktigt att iaktta rättssäkerhetsprincipen såvitt avser bestämmelser som kan få ekonomiska verkningar, eftersom de personer som berörs av sådana måste kunna få exakt vetskap om sina skyldigheter (dom av den 16 september 2008, Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs/Isle of Wight Council m.fl., C-288/07, EU:C:2008:505, punkterna 47 och 48). Om skyldigheten att respektera människors värdighet och värde och/eller förbudet mot att sända olämpligt och undermåligt innehåll, liksom möjligheten att ålägga de därtill knutna sanktionerna, medelst unionsrättskonform tolkning av nationell rätt utvidgas till att även gälla tv via internet, kan detta därför tänkas strida mot principen *nullum crimen nulla poena sine lege*. Av ovanstående skäl har den hänskjutande domstolen ställt sin tredje fråga.
- 12 Om den första frågan besvaras nekande, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida den nationella tillsynsmyndigheten är skyldig att utan åtskillnad

tillämpa de nationella bestämmelser där de aktuella skyldigheterna föreskrivs på samtliga leverantörer av tv-tjänster inom dess jurisdiktion, och således även på leverantörer av tv-tjänster via internet, i kraft av en tolkning av artikel 2.1 i direktiv 2010/13, där det föreskrivs att "[v]arje medlemsstat ska säkerställa att alla audiovisuella medietjänster som sänds av leverantörer av medietjänster under dess jurisdiktion överensstämmer med reglerna i det rättssystem som är tillämpligt på audiovisuella medietjänster avsedda för allmänheten i den medlemsstaten". Den hänskjutande domstolen anser att den bestämmelsen, tolkad även mot bakgrund av det syfte som eftersträvas med direktivet, bör tolkas så, att om en medlemsstat väljer att införa egna regler som går utöver de samordnade skyldigheterna enligt direktivet, måste den medlemsstaten tillämpa likabehandlingsprincipen i så måtto att sådana regler, även med beaktande av direktivets teknikneutralitet, inte får tillämpas enbart på vissa leverantörer av tv-tjänster medan andra anses falla utanför deras tillämpningsområde, uteslutande med ledning av vilken metod som används för att sända innehållet, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan åtskillnad.

- 13 Om lagen i en medlemsstat innebär att tv-programföretag som genomför markbundna sändningar, satellitsändningar eller sändningar mot betalning är skyldiga att iaktta regler om förbud mot alltför låg programkvalitet och krav på att respektera människors värdighet samt kan åläggas administrativa sanktioner för åsidosättande av dessa regler, men om det i den medlemsstaten inte finns motsvarande regler för tv-sändningar via internet, är den behöriga nationella myndigheten därför skyldig, i enlighet med likabehandlingsprincipen, att överväga möjligheten att ålägga administrativa sanktioner för åsidosättande av de befintliga reglerna även i fall av tv-sändning via internet. Eftersom det inte är ställt utom allt tvivel att den tolkningen är den rätta (EU-domstolen har ännu inte tolkat den relevanta bestämmelsen i direktivet), har den hänskjutande domstolen emellertid funnit för gott att ställa sin fjärde fråga.
- 14 Om den fjärde frågan besvaras jakande, måste det fastställas huruvida den skyldighet som med stöd av en unionsrättskonform tolkning av nationell rätt åvilar den nationella tillsynsmyndigheten, nämligen skyldigheten att på ett enhetligt sätt och utan åtskillnad beroende på sändningsmetod eller annat tillämpa de regler där de aktuella skyldigheterna föreskrivs på samtliga tv-tjänster, är förenlig med principen *nullum crimen, nulla poena sine lege*, med tanke på att dessa skyldigheter föreskrivs i nationell lagstiftning för övriga leverantörer av tv-tjänster men inte är tillämpliga på tv via internet. Detta är skälet till att den hänskjutande domstolen har ställt sin femte fråga.
- 15 Enligt den hänskjutande domstolen är de frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande av betydelse för utgången i det nationella målet. Om den nationella tillsynsmyndigheten verkligen är skyldig att överväga möjligheten att ålägga en leverantör av tv-innehåll via internet en sanktion på grund av att denne åsidosatt skyldigheten att respektera människors värdighet och värde och/eller skyldigheten att iaktta förbudet mot att sända olämpligt och undermåligt innehåll, trots att den nationella lagen inte innehåller någon bestämmelse med den

innebörden såvitt avser programföretag som sänder via internet, hade ESR nämligen principiellt fog för sin bedömning att dessa skyldigheter är tillämpliga även på sådana leverantörer och att ESR därför i egenskap av nationell tillsynsmyndighet kan överväga att ålägga därtill knutna sanktioner. Om däremot unionsrätten i själva verket inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken tv via internet omfattas av undantag från de aktuella skyldigheterna, eller om unionsrätten i alla händelser inte medger att en sådan nationell lagstiftning utvidgas till att även omfatta tv via internet när det saknas en uttrycklig nationell bestämmelse, ska däremot överklagandet i det nationella målet bifallas.

ARBETS
DOKUMENT